

BIBLIOTEKA



1. Marina Vujčić, *Pedeset cigareta za Elenu*
2. Slavenka Drakulić, *Nevidljiva žena*
3. Ante Tomić, *Pogledaj što je mačka donijela*
4. Predrag Ličina, *Bljuzga u podne*
5. Josip Mlakić, *O zlatu, ljudima i psima*
6. Boris Dežulović, *Jebo sad hiljadu dinara*

JURICA PAVIČIĆ

**ŽENA
S DRUGOG
KATA**

Laguna

Copyright © 2015, Jurica Pavičić
Copyright © ovog izdanja 2021, LAGUNA

BIBLIOTEKA BEZ PREVODA
Knjiga 7



Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**ŽENA
S DRUGOG
KATA**

PRVI DIO

1

Jednom, mnogo kasnije, Suzana će joj reći: sve bi bilo drukčije da tog dana nismo otišle tamo. Da nismo otišle na Zoratin rođendan, sve bi bilo drukčije, i tvoj život, možda i moj.

Suzana joj je to rekla jedne subote kad joj je došla u posjet. Bilo je proljeće, a vani – negdje uz željezničku prugu – šuštalalo je lišće topola i jablanova. Suzana je sjedila uz prozor, a toplo joj je svjetlo kroz rešetkasti prozor obasjavalo profil. Gledala je kroz prozor u granje, i najednom to rekla, kao da izriče neku bezazlenu, samorazumljivu primjedbku. Bruna joj na to nije odgovorila ništa.

Tog popodneva, nakon što je Suzana otišla, Bruna se u kuhinji latila posla. U vjetro puno vode pomoćila je oguljen krumpir, stala ga sjeći na režnjeve da ih pripremi za fritezu. Dok joj je nož u ruci sam radio monotoni posao, razmišljala je o onom što joj je prijateljica rekla.

Naravno, Suzana je imala pravo. Ali – kako obično biva kad netko ima pravo – od tog saznanja ni ona ni Bruna nisu imale ama baš nikakve koristi.

Istina. Sve bi bilo drukčije da tog dana nisu otišle na rođendan kod Zorane. Da tog dana Suzana nije nazvala na telefon i predložila joj da odu, nikad ne bi upoznala Franu.

Da je tog dana – kako je planirala – ostala kući ušuškana u deke, ne bi u životu susrela Anku Šarić. Da je tog dana popila aspirin i pogledala na TV-u *Spidermana*, gospođa Šarić i ona bile bi samo dvije od stotinu tisuća jedinki koje žive u istom gradu, svaka u svom pčelinjem saću. Ako bi se susrele, susrele bi se tek slučajno, usput, u autobusu ili redu pred blagajnom. Bruna bi tek usput, u prolazu, spazila njezine široke bokove, kratku kosu i uglato lice. To lice nestalo bi u očnom živcu, zagubilo se u moždanom režnju, u beskrajnoj datoteci nevažnih slika koje smo vidjeli i odmah zaboravili. Ona i Anka prošle bi jedna pokraj druge bez obaziranja, i nestale u anonimnosti.

Ali, nije bilo tako. Nije, jer ju je tog dana u siječnju 2006. Suzana nazvala i predložila da odu na rođendan. Bruna se nije uvukla u krpe i nije odgledala *Spidermana*. Umjesto toga, Bruna je progutala antipiretik, odjenula toplu dolčevitu i izišla iz kuće. Otišla je na Zoranin tulum.

I zato sada sjedi ovdje gdje sjedi. Sjedi u uglu kuhinje, u kojoj guli krumpir za večerašnji pomfrit. Sjedi u kaznionici Požega, u kojoj služi kaznu već jedanaest godina.

2

Bruna je u zatvoru Požega jedanaestu godinu. Služi svoju zatvorsku kaznu, po članku 91. glave 10. Kaznenog zakona Republike Hrvatske, za ubojstvo iz osobito teških ili niskih

pobuda. Već 4000 dana Brunin je svijet majušni svijet cement-nih hodnika, ćelija, blagovaonica i skladišta pokraj nevelikog panonskog grada. U tom minimundusu Bruna se vrti iz dana u dan kao hrčak na spravi za okretanje. I okretat će se tako još četiri tjedna. Za mjesec i pet dana, izići će na slobodu, na uvjetni otpust prema članku 59. Kaznenoga zakona Republike.

Kad je ušla u ovo zdanje, Bruni je bilo dvadeset i šest. Kad izađe iz zatvora, napunit će trideset osam. Bit će u dobi kad počinje kriza srednjih godina, kad muškarci kupuju crvene kupee, a žene hrle na jogu i pilates. Bit će u godinama kad muškarci počinju varati žene, a žene misle jesu li pogriješile što su se vezale za tog odebljalog, samoživog magarca na kauču. Kad izađe odavde, Bruna neće imati tih nevolja. Bruna se jednom vjenčala, ali više nije vjenčana. Nije, i duboko vjeruje da više nikada neće ni biti.

Bruna u kaznionici radi kao kuharica. To znači da ujutro ustaje rano, puno prije ostalih. Budi se negdje oko četiri i po, dok je nad slavonskom ravnicom još mrak. Otvara oči, a prvo što vidi je žućkasta daska kreveta nad njom, daska na kojoj su našarani lascivni crteži, davna imena i prijesne mudrosti, tok svijesti bivših zatvorenica.

Bruna tada ustaje. Umiva se u hladnoj vodi i gumicom vezuje kosu. Gleda se u zrcalo. Ono što vidi ne oduševljava ju previše. U naciklom zrcalu zatvorskog kupatila vidi izduljeno, mršavo lice, rijetku i pepeljastu kosu, niz zubi koji traže bijeljenje i obraze koji su bolesnički upali. Negdje duboko iza, Bruna prepoznaje jednu drugu sebe, onu koja je davno bila lijepa. Vidi još uvijek krupne, čeličnosive oči. Vidi pravilno, simetrično lice i obraze koji su davno imali boju. Vidi svijetlu brinetu dugačke kose koja je jednom znala da će se za njom ponetko okrenuti kad uđe u kafić. Ali danas se ne bi nitko okrenuo. Jer, život pod neonom ubio joj je put,

jednolična hrana prorijedila kosu. Kod zubara popravlja samo karijes, a pod jakim, mliječnim svjetlom koža joj je puna pora i brazdi. Šteta, pomisli koji put. Šteta, ali je tako.

Kad se umije i opere do pasa, Bruna izlazi iz trakta. Pod pratnjom stražarke ide niz dugački hodnik osvijetljen neonom. Pristiže do kuhinje. Otvara vrata, a tamo – iznutra – zapahne je miris sredstva za čišćenje i blag zadah jučerašnje friteze. Pali svjetlo. Pred njom je – obasjana do blještavila – njezino radno mjesto: zatvorska kuhinja.

Njih tri su u kuhinji. Prva je Mejra, Romkinja s mađarske granice koja je zaklala očuha, po Bruninom mišljenju s pravom. Došla je u zatvor prije Brune, a ostat će u njemu i kad Bruna ode. Druga je Vlatka, Zagrepčanka u kasnim pedesetima, svirepog i pomalo aristokratskog izgleda. Vlatka je osuđena za višestruku prevaru u trgovini nekretnina. Došla je posljednja, preklani. Po godinama, Vlatka je najstarija, ali je u kronologiji zatvorskog vremena ujedno i najmlađa.

Mejra i Vlatka dvije su kuharice. Bruna je treća. Pred njima trima je novi dan i nova tri obroka za gladne stanovnice ženske kaznionice.

Za početak, Bruna pali vatru. Na vatru pristavlja vjetrovode, a kad voda zakipi, u nju lijeva čaj. Čaj je uvijek isti: šipkov, industrijski, rubinske boje i slatkastog mirisa po kojem u zatvoru miriše sve, od zidova do kože.

Bruna potom uzima otvarač – sjajan i velik poput koljačkog noža – i njime otvara limenku jeftinog džema od breskve. Potom silazi do dvorišnog trakta gdje već čekaju papirne vreće s kruhom. Teške su: u svakoj je po dvadeset štruca, ispečenih noćas u gradskoj pekari. Bruna i Romkinja nose vreće do kuhinje i nožem paraju papir. Broje štruce. Odvajaju one, predviđene za doručak. Bruna tada uzima električni rezač i reže štrucu u pravilne, ravnomjerne fete. Ne smiju biti debele, jer će kruha biti premalo. Niti tanke,

jer se kruh tada runi, šupljikava mu se nutrina mrvi, pa ga zatvorenice ne mogu drobiti u varivo. Kad je kruh loše odrezan, zatvorenice se bune. Dobro, srednje odrezani kruh jedan je od razloga zašto će im danas dan biti dobar. Bruna im ne želi taj razlog oduzeti.

Kad je izrezala kruh, Bruna šipkov čaj sklanja s vatre. Doručak je time gotov. Romkinja Mejra izlazi u trakt pušiti, a Bruna započinje dio posla koji najviše voli. Započinje misterij kuhanja, misterij koji uvijek počinje apstraktnom, nevježi nerazumljivom radnjom. Bruna reže luk na sitne režnjeve. Reže mrkvu na kolutiće. Ljušti krumpir. Priprema povrće – to može biti grašak, grah, poriluk ili kelj. Danas je poriluk. Bruna ga reže na bijele i zelene režnjeve koji se ljušte poput svile. Priprema lonac, zagrijava ulje, ubacuje luk. Dolijeva vodu, a iz lonca se za nekoliko minuta počne dizati para, i dopirati uvijek sličan, gusti, slankasti miris.

Tada Bruna sjedne i pusti da temperatura napravi svoje. Sjedi, gleda nekamo u bjelinu zida, u točku gdje se odvodna cijev nape penje i ulijeva u strop.

Bruna je kuharica. I dok kuha, misli. Misli kako je ovdje dospjela.

Misli o tom danu u siječnju, kad ju je Suzana nazvala i rekla joj da Zorana slavi.

I misli o tome kako je Suzana u pravu. Sve bi bilo drukčije da nije bilo tog dana.

3

Tog siječnja 2006. nad Splitom je zajužilo, a nad večernji su se grad navukli tamni oblaci pred kišu. Bruna i njezina

mater sjedile su na trosjedu umotane u deku i gledale tursku sapunicu. Oko sedam, dok je svjetlooka priležnica zavodila vezira, na stolicu je zapištao telefon. Bila je to Suzana.

Sat kasnije, Bruna je bile pred kućom i čekala je. U sebi je imala aspirin i sirup za kašalj, na sebi debeli kaput i šal, a u ruci kutiju cipela punu materinih keksa s bajamima. Bio je to taj 9. siječnja, osam navečer, a pred Brunom je bio Zoranin tulum, i – kako je mislila – čitav dugački život.

U tom trenutku, Bruna je imala dvadeset tri godine. Majka i ona već su deset godina živjele same. Bila je u šestom razredu osnovne škole kad ih je otac ostavio i pobjegao s prsatom kafetjerkom iz kantine građevinske firme u kojoj je radio. Materi i njoj ostavio je stan na trećem katu jedne od onih socijalističkih uglatih katnica u kojima bivši radnici bivših poduzeća jedni drugima o podne nose zdjelice punjenih paprika i fažola s orzom. Bruna i mater živjele su tako već deset godina. Isprva su živjele od alimentacije i materine plaće, a onda je mater rano umirovljena u nekom od onih epskih stečajeva koji su tjednima vrištali s prvih stranica novina. Od tada Bruna i mater žive od alimentacije i mirovine: Bruna kao student, mater kao mlada umirovljenica koja ujutro spava dugo i dane provodi s prijateljicama na beskonačnim, niskobudžetskim kavama.

Nakon škole, Bruna je upisala pravni fakultet. Tri se semestra hrvala s rimskim pravom, latinskim i teorijom države, ali je iz ispita u ispit jasnije uviđala da pravo nije profesija za nju. Stoga je ujesen '04 iz ladice izvukla diplomu ekonomsko-birotehničke škole, otvorila stranicu oglasa za poslove i nazvala redom sve rođake i znance. Bilo je to doba eldorada prije krize, posljednja epoha kad se običan čovjek mogao zaposliti bez veza u stranci ili avionske karte za prekomorsko odredište. Tako je bilo i s njom. Koncem

listopada zaposlila se kao činovnica u jednom knjigovodstvenom uredu. Do četiri popodne ispisivala je porezne prijave i odbitke dodane vrijednosti, a u četiri bi popodne stigla doma, ručala i izišla na balkon udahnuti zrak. Tamo na balkonu, Bruna bi piljila u ružičasto večerje i razmišljala. Gledala bi s balkona tamno, hladno more, a iznad mora duge vijence socijalističkih novogradnji, tisuće osvijetljenih saća u kojima ljudi žive nekakve živote. Gledala bi u te tisuće točkastih krijesnica i mislila o tom kakav život sama vodi, što u životu želi i što je ubuduće čeka.

A onda je tog 9. siječnja Bruna ušla u Suzanin auto i odvezla se na rođendan. Odložila je kaput u predsoblju, natočila rum-kolu i pogledom pročešljala prostorije. I tada ga je – te večeri, oko devet i četvrt – prvi put ugledala. Stajao je naslonjen na balkonski prozor, visok, tamnokos i čvornate građe. Držao čašu đus votke u ruci i razgovarao s nekim neznancem koji je imao prhuti na koletu. Među mnogim nesretnim slučajnostima, nesretna je bila i ta da je čovjek s prhuti po odjeći bio Suzanin znanac. Tako su tog devetog siječnja ona i Suzana prišle i razmijenile poznanstva. Bruna je neznancu pružila ruku, on ju je uhvatio suhim dlanom i rekao joj: *Frane*.

Te večeri, DJ Fabo je za okladu pet puta za redom pustio *Killing Me Softly*. Nakon trećeg sentiša, Bruna se zavodljivo uvijala u naručju neznanca koji je mirisao na losion s mirisom borovine. Prijatelj Suzaninog prijatelja imao je čvrsta, mišićava leđa, mirisao je dobro, i držao je za bokove taktički otmjeno, ni prenisko ni previsoko. Nakon četvrtog *Killing Me Softly* znali su jedan drugom prezimena. Do kraja večeri, sjedili su na sofi, nazdravljali votkom i jeli kekse iz kutije za cipele. A onda su razmijenili brojeve mobitela i dogovorili da će se sutra vidjeti.

Tako je to počelo. Tog dana, te večeri na sofí kod Zorane, strijela je odapeta. Jednom odapeta, letjela je ravno, pravocrtno, u tišini. Letjela je i pogodila svoj cilj. Jednom – mnogo kasnije – Bruna će spoznati da je pogodila nju samu.

4

Kad joj Suzana dođe u posjet, obično je obazrivo upita kako je. Bruna joj odgovori: nije loše. *U zatvoru nije loše*, kaže joj Bruna. Kaže to, jer joj ne može reći ono što je doista istina: a to je da joj zatvor zapravo paše.

Za Brunom su godine koje su duge i ravne kao kardio-gram mrtvacá. Svaki je dan isti, podvrgnut geometrijskom redu: ustajanje, kuhinja, čaj, tanjuri. Kuhinja, ručak, kuhinja, večera, kantina. Potom večerje. Vrata koja se otvaraju i zatvaraju, metalni klepet vratnica, sirena, gašenje svjetla. I prostori su uvijek isti, geometrijski ravni i predviđivi: duga, ravna, cementna krila, četvrtasti prozori, rešetke, pačetvorina dvorišta. I nebo. Nebo, koje gleda kroz okno i koje jedino nije svaki dan isto, nego se mijenja, bubri i kulja u gustim premazima panonskih oblaka. Ovdje nema iznenađenja, nema promjena, nema donošenja odluka. Ne moraš planirati: a to što ne moraš planirati Bruni pričinja neki čudni, gnjecavi užitak.

Jer, onda – prije svega – Bruna je planirala. Planirala je kad je upisala faks i kad se s njega ispisala, planirala je kad je tražila posao. Planirala je i tog jutra, idućeg jutra, kad ju je Frane Šarić po dogovoru nazvao. Kad joj je mobitel zazvonio, i kad je pritisnula zelenu tipku, imala je već u glavi plan. Plan koji se ostvario.

Tog popodneva, izišli su na piće, pričali o sebi, o onom što vole, o familijama. Rekao joj je da završava nautiku, da će navigavati, da živi s majkom u dvokatnici na Kmanu. Rekao joj je da mu je otac umro, ali je prije smrti saziđao kuću novcem ušteđenim u limariji u Ingolstadt. Saziđao je dva kata – jedan za njega, jedan za sestru. Ali, sestra živi u Zagrebu, a njegov kat mater iznajmljuje da mu plati studij. *Živim u svojoj dičjoj sobi. Ka dite*, rekao je rumen od postideposti.

Oko deset, procijenila je da je za taj dan dosta. Najavila je da bi išla doma, a on se ponudio da je doprati do vrata. Kad su stigli pred portun, izvukla je iz ruksaka ključeve i usne priljubila uz njegove. Bio je to prvi poljubac budućih supružnika.

Kad su se razišli, otključala je portun i popela se na kat. U stanu ju je dočekalo treperenje iza mutnog stakla na vratima. Provirila je u sobu: mater je u polusnu počivala pred upaljenim televizorom. Bruna je ugasila TV, mater izula papuče i ugasila sva svjetla. Legla je u krevet blaženo zadovoljna.

Sutradan, Frane je po nju došao autom. Odvezli su se na nasuti valobran u Spinutu. Čekali su da se večer smiri i vlasnici pasa razidu kućama, a onda se Bruna popela na njega, svukla mu džemper, raskopčala ga i pustila u sebe. Bilo je iznenađujuće ugodno. Nije bio grub, nije se trzao poput mehaničkog lutka. Nježno je milovao ispod majice na leđima, pustio da se ona ovije nad njim, da polako vodi i završi stvar. Čekao je da bude gotova, a onda stao ispuštati uzdahe – sve dulje i bučnije – sve dok nije osjetila da je svršio. Potom je utihnuo, smekšao se i smežurao, kao neka pjenasta, ranjiva zvjerčica. Dugo su ležali tako, u nježnom zagrljaju, gledajući kroz vjetrobransko staklo ljeskanje mora i večernje nebo.

Bilo joj je lijepo te večeri. I ostat će lijepo. Meso, sluz, dugo usporeno disanje: to je posljednje što je ostalo, kad je

sve drugo među njima zgasnulo. Bruna se katkad pita bi li bolje bilo da nije.

5

Idući mjeseci bili su najbolji. Svakog bi jutro Bruna u osam stigla na posao, otključala knjigovodstveni ured i uz upaljeni monitor čekala Franin jutarnji poziv. U četiri bi izišla iz ureda, pa ga nazvala, tek zato da mu polovicom dana čuje glas – kao dozu, kao šut. Podvečer bi se naravno našli. Frane bi je pokupio autom, odlazili bi u kino, na tulum, a jednom su išli u Zagreb na Stingov koncert. Međutim, najčešće ne bi išli nigdje određeno. Odvezli bi se autom u šumarak na Marjanu, ili nasuti mul pokraj nautičke lučice. Parkirali bi auto, svukli se i jebali. To je bilo dobro: bolje od ičeg drugog.

Do ožujka, jedan su drugom ušli u živote kao nenametljivo uzgredna, ali službeno ovjerena činjenica. Brunina mater prepoznavala je Franin glas, primala njegove poruke i s njim prijazno konverziralna na telefonu. I za Brunu je Franina mater također postala poznati, udomaćeni glas. Kad bi nazvala fiksnu liniju Šarićevih, začula bi njezin duboki, metalni alt i obratila joj se s poštovanjem. Uljudno bi pitala kako je, dobila jednako uljudni, ispolirani odgovor. *Je, Frane je doma. Je, evo ga. Ne, izaša je. Zovite kasnije. Zovi kasnije.*

Nakon nekoliko tjedana, sa gospođom metalnog alta bila je na *ti*. Oboje su znali kako je stiglo vrijeme da upoznaju obitelji. Čekali su tek podesnu prigodu.

I dočekali je. Početkom travnja, Franinoj se sestri pričešćivao sin. Obitelj je feštu kanila napraviti u Splitu, bliže

majci i rodbini. Za gozbu su odabrali riblji restoran u šumici iznad plaže Firule. Pozvali su i tu novu neznanku koja je ušla u njihov život – Brunu.

Tog popodneva, Bruna se prema uvali Firule uputila pješice, duljim putem, s blagim grčem neizvjesnosti u utrobi. Do restorana je stigla u četvrt do tri.

Restoran je bio tek za dlaku prostački, sav u mesingu i staklu, s velikim ostakljenim trijemom koji je hinio da nije interijer, tako da bi mušterije mogle pušiti. Kad je došla na odredište, Bruna je shvatila da je stigla desetak minuta prerano. Okrenula se i napravila još đir uz more. Puhala je neugodna lebićada, more je bilo zapjenjeno i olovno tmurno, ali tih deset minuta odgode Bruna je zgrabila s neočekivanim olakšanjem.

A onda je stiglo vrijeme. Prišla je restoranu i otvorila vrata, kao da se baca u ledenu vodu.

Frane je već bio tamo. Prišao joj je i čedno je poljubio u obraz. Predstavio joj je familiju.

Tada ih je prvi put vidjela.

6

U zatvoru, Bruna mnogo misli: misli, jer ionako nema što drugo raditi.

Jedna od stvari o kojima misli je i to popodne u restoranu u šumarku. Kad razmišlja o tom danu, preispituje se. Pita se je li nešto slutila, je li u toj pijanoj, razuzdanoj večeri postojao neki sivkasti trag, neki pozadinski šum koji ju je upozoravao? Neki put, uvjeri sama sebe da jest. Uvjeri sebe

samu da je slutila, da se neka unutrašnja žarulja ražgala za uzburu kad je vidjela gospođu Šarić. A onda otrpne te misli, jer zna: nije. Nije naslutila ništa.

Gospođa Anka Šarić bila je krupna žena širokih bokova, velika poput kvočke koja bdije nad svojim jajima. Tog dana sjedila je na sredini stola uza zid, poput predsjedavajućeg koji ravna unukovom pričešću. Sav taj kovitlac rođaka, nevjesti i stričeva promatrala je šutke i vladarski, kao da je nenametljivi, ali moćni i neupitni pokretač cijelog tog razuzdanog zbivanja. Kad ju je Frane pozvao, ustala se i dogejala do Brune da je pozdravi. Primila je u naručaj – neobično srdačno – i prislonila uz prsa. Tad ju je Bruna prvi put dotakla, omirisala. Prvi je put osjetila kožu, dah i tijelo, čudnu smjesu mirisa koju će tako dobro upoznati.

Frane ju je potom upoznao sa sestrom. Mirela Šarić bila je materina suprotnost. Stara Anka bila je žena jakih bokova i vilendorfske stature, s kratkom kosom koja ju je činila starijom. Mirela je bila mršavi, koščati pušac žive gestikulacije i alta promuklog od duhana. Mater i kćer još su po nečem bile oprečne. Gospođa Anka je bila šutljiva i zatvorena. Mirele je pak bio pun restoran. Rezala je tortu i točila pjenušac, glasno se smijala, dozivala, nadvikivala. Zagrlila je Brunu, zgrabila za zapešće i povelala po sali da je upozna sa svima.

Upoznala je prvo sa svojim mužem. Slavko je bio visok, krakat čovjek, ona vrsta visokih ljudi koji uvijek stoje pognuti da bi se prilagodili nižima. Govorio je malo, a pogled mu nije ulijevao bistrinu. Vidjela je jasno da je Mirela u toj kući vođa.

Mirelin i Slavkov sin bio je očeva kopija: crnokosi, visoki dečko nesklapno dugih udova s nečim snenim u pogledu. Izgledao je starmalo – ali, tko ne bi izgledao starmalo u pričesničkoj bijeloj košulji, crnim hlačama i lakiranim cipelama?

Osim njih, te je večeri Bruna upoznala nebrojene šogore, šure, divere i jetrve. Tada – te večeri – grozničavo ih je nastojala popamtiti, povezati im lica, imena i rodbinski odnos. Tada, to joj se činilo tako važno. Danas, ne može pojmiti kako je mogla biti tako glupa.

Nakon krumpira, salate od kupusa i pečene teletine, nakon torte, vina i mineralne vode, familija se podvečer počela razilaziti. Stričevi, šogori i zaove polako su se pozdravljali, restoran se praznio, a Slavko je naposljetku odveo doma malog svečara i Franinu mater. Kad su se razišli roditelji, djeca i svojta, ostalo je njih četvero: Bruna, Frane, Mirela i Slavko. Izišli su na terasu, a Mirela je naručila još jednu turu, pa još jednu. Dok je konobar točio pelinkovce, zagrlila je Brunu i pritisnula je uz grudi. *Baš si smišna!... Ej, baš mi je drago da smo se upoznali*, rekla je, a onda sa čašom izišla na terasu u šumici.

Na terasi, Mirela je nastavila monolog. Pripovijedala je o nečemu glasno i euforično, ali Bruna je jedva slušala. Sve vrijeme, promatrala je Franu. Čak i ovako, u polutami noćnog šumarka, vidjela je kako mu se lice razvuklo u osmijeh zadovoljstva.

Stajali su s pelinkovcima u ruci, na terasi iznad plaže, i gledali more. Pred njima se te večeri sterao kanal, a s druge strane kanala svjetla kuća, tisuće svjetala punih obećanja.

7

Tjedan dana nakon pričesti, Frane joj je predložio da zajedno posjete njihovo selo. Otac mu je poginuo uoči Cvjetnice, pa je za Cvjetnicu običavao otići na njegov grob.